

Dag 127 – vrijdag 3 mei

Lagun heeft een abominabel gevoel voor timing. Net voor ons laatste dagje in Oostenrijk en een relatief zware wandeling, beslist meneertje het op een huilen te zetten midden in de nacht. Correctie: midden in de regenachtige nacht! Ik weet niet hoe laat het is maar het is stikdonker wanneer ik hem uit zijn bench laat en hij richting voordeur spurt. Ai ai, alweer spetterpoep. Zou Koen hem gisteravond nog een dentastix hebben gegeven? Ik had besloten dat niet meer te doen maar was zo moe gisteravond dat ik vóór Koen in bed ben gekropen en hem de hondjes heb laten instoppen. Hoe dan ook, het ruikt niet koosjer. Ik kan zijn hoopje dan misschien niet zien maar ik weet dat het niet pluis is. Net wanneer ik denk dat hij klaar is en ik terug naar binnen wil gaan, verdwijnt meneertje echter om de hoek van het huis (ik had hem zonder leiband mee - hier voelt hij zich niet zo zelfverzekerd om het op een lopen te zetten). Even paniek bij mij. Ik loop naar binnen om wat degelijk schoeisel en een regenjas en zet de achtervolging in. Ik probeer niet te hard te roepen om de burens niet te wekken maar hoe meer tijd verstrijkt, hoe hoger mijn stemmetje. Wat heb ik nu toch gedaan?! Ik kan toch geen hulphondje zijn kwijtgeraakt in de vreemde bergen?!

Ik moet binnen een of andere lichtbron zien te vinden, desnoods start ik de wagen. En dan zie ik plots een speels en enthousiast flatje aan mijn zijde staan! Waar kom jij nou vandaan?! Kom hier dat ik je de grootste knuf OOIIT geef! Pfff...

Van alle commotie slaag ik er natuurlijk niet in om deftig terug in te slapen. 't Is maar met kleine oogjes dat ik rond acht uur uit bed val.

Vandaag staat een laatste wandeling op het programma voor deze vakantie: de Krimml Wasserfalle. Even ziet het er nog bewolkt uit buiten maar rond een uur of negen breken de zeven zonnen uit en die wassen mijn vermoeidheid meteen weg.

De voorbije dagen hebben we op de terugweg van Zell am See een paar keer een wegwijzer naar de waterval zien staan dus vandaag rijden we maar richting Zell am See terug. Enkel... die wegwijzer brengt ons alleen maar terug in de richting vanwaar we komen. Eum, hoe kan dat nou? Een half uur later staan we terug aan ons huisje. Ik stop er even om onze gps te halen en op internet te kijken naar de ligging van Krimml. Ahum... de wegwijzer heeft natuurlijk gelijk. De waterval ligt helemaal de andere kant uit. Op 35 minuten de andere kant uit zelfs. Jeetje. Koen zit nog de pijn te verbijten van zijn duik van de ladder van vorige week en ik voel ook de moed wat in mijn schoenen zakken maar we rijden toch door. En gelukkig maar want wat we daar voorgeschoteld krijgen is gewoonweg adembenemend. Het hoeft niet gezegd natuurlijk dat ons flatje dubbel in zijn nopjes was met al dat water in de buurt. ;-) Dogwalktrail heeft ons een alternatieve route op papier meegegeven: gratis, veel minder toeristen, en naar mijn normen mooier dan het begane pad.

Een slingerwegje leidt ons gestaag omhoog door een fantastisch mooi bos en af en toe krijgen we rechts een prachtige blik op de waterval naast ons, die de hoogste zou moeten zijn in Europa. Ik geloof het wel.

Ik moet wel dubbel en dik uitkijken met Lagun. Hij zou er zich zo instorten, zich van geen kwaad bewust en hij sleurt me naar boven alsof zijn leven ervan afhangt. Echt geen houden aan. Die gaat vandaag dus zeker niet los.

Op anderhalf uur zijn we bijna helemaal boven. Iedereen ogenschijnlijk nog dik in vorm en onder de indruk van de mooie uitzichten maar in de afdaling merk ik wel dat Lagun om de 10 meter gaat zitten alvorens weer uit de startblokken te schieten. Tijd om even te pauzeren voor wat foto's. We stoppen aan een mooie gladde uitstekende rots met een rustig kabbelend beekje als uitloper van de waterval. En toch weet Lagun me opnieuw het sop in te trekken! Die kleine heeft toch macht gekregen verdorie. Dat wordt werken om hem terug in het gareel te krijgen na de vakantie. Of uit het gareel eigenlijk beter gezegd want ik hoop dat hij net als Darko en Yana nu toch het verschil zal snappen tussen het gareeltje dat we voor hem hebben gekocht en de gewone leiband. Het eerste betekent "trek baasje maar vooruit", het tweede "blijf maar aan baasjes voet". Ok, toegegeven, niet makkelijk. Maar 't is nen slimmen.

Na een 45 min. staan we alweer terug beneden. Er lonkt daar een schoon terrasje naar ons en we laten onze sandwiches voor wat ze zijn en gaan op het terras eten. Ik heb deze vakantie nog nergens kaiserschmarren genomen dus ik laat me helemaal gaan deze keer. Ze staan erbij als hoofdgerecht en een hoofdgerecht krijg ik dan ook! Wat een kuip! De viervoeters liggen allemaal braaf aan onze voeten te wezen. 't Is te zeggen: Darko kruipt onder tafel om beschutting te zoeken, Yana gaat flossen bij de eerste gewillige aan de tafel naast ons en Lagun dondert in een diepe slaap. ;)

In de namiddag genieten we nog een beetje van ons zonnige balkon en daarna is het inpakken geblazen.

Dag 128 – zaterdag 4 mei

Aan alle mooie dingen komt een einde. Maar zo appreciëren we ze des te meer de volgende keer nietwaar. Vandaag keren we terug huiswaarts.

We vertrekken om half negen en de viervoeters herinneren zich precies nog van vorige week hoe het moet: iedereen slaapt meteen terug in. We stoppen pas een eerste keer vlak na de middag om de viervoeters uit te laten, te drinken te geven en zelf een stukje te eten. De woefjes laten we alleen achter in de auto met de ramen op een kiertje. Warm is het niet buiten en we haasten ons, het zou geen probleem mogen zijn.

Of toch?

Wanneer we terug aan de auto komen, zie ik dat Lagun op de bestuurderszetel zit. Hij is ook nog niet gepresseerd om terug naar zijn plaats op de achterbank te kruipen wanneer hij ons ziet naderen. Tja, betraapt is betraapt zeker? Wanneer ik de deur open, zie ik overal kleine stukjes rubber liggen op de bestuurderszetel. Waar komen die nu weer vandaan? Pas wanneer we opnieuw aanzetten en ik het stuur in handen neem, merk ik dat de stukjes uit het stuur zelf komen! De kleine duvel heeft zijn tandjes in de rubber gezet! En dat in een bedrijfswagen waarmee we eigenlijk liever geen huisdieren mochten vervoeren. Ahum...

De rest van de rit verloopt vlot maar in een mijmerende stilte. We proberen even Lagun en Yana achterin samen in de koffer te zetten en Darko op de achterbank in de hoop dat de twee partners in crime (Yana kruipt ook graag op de voorzetels wanneer we haar alleen laten in de auto) elkaar zullen

vermoeien. Maar het is geen succes. De drie zijn blijkbaar al zo gewend aan hun vaste stekje dat ze nu allemaal op hun ongemak zitten. Dan maar terug naar hoe het was.

Iets na achten 's avonds komen we thuis. En de burens zullen het geweten hebben! Lagun heeft echt het blaffen in. De hele avond grolt en blaft hij naar het raam, in de tuin, naar zijn twee buddies... Koen heeft het niet echt onder controle beneden maar wanneer ik rustig de trap afkom na mijn douche en de deur hardhandig opensteek en SILENCE bulder, schrikt iedereen zich een bult en horen we de kleine niet meer.

Uitgeput kruipen we allemaal al vroeg onder de wol. Wat een dagje zitten toch teweeg kan brengen...

Dag 129 – zondag 5 mei

Pas terug van weggeweest maar geen tijd om te rusten. Vandaag viert mijn nichtje haar eerste communie en we worden al om elf uur verwacht in Zelzate voor de dienst. Het feest zelf vindt plaats bij mijn ouders maar vreemd genoeg zijn de honden niet welkom. Er zouden kindjes komen die schrik hebben van honden. Mijn eigen familie vertrouwt mij niet? Het steekt even maar goed, hun huis, hun wetten.

Lagun kunnen we echter geen ganse lange dag alleen thuis laten dus hij gaat mee in de bench in de auto. We parkeren de auto ergens fris met de ramen op een kier en laten wat water achter bij de kleine man. De hele dienst zit ik me echter zorgen te maken en ik houd het niet. Ik ga even checken bij de lieverd. Paniek voor niks zo blijkt want hij stelt het prima in de auto en de dienst duurt niet lang uiteindelijk.

Na de mis rijden we richting feest. Het is een prachtige dag en de gasten zullen pas over anderhalf uur arriveren. De tent en tafels staan klaar en Elena en Mauri staan te popelen om nog even met Lagun te spelen. Net als Zanouche en Belle. We geven de viervoeters dus nog even de volle vrijheid en genieten doen ze! Wanneer de eerste gasten arriveren, merk ik tot mijn grote frustratie dat de honden niet worden afgezonderd. Integendeel, een van de gasten heeft nog haar eigen Jack Russel pup mee ook. Bovendien blijkt er ook niemand te komen die onze honden, en ons, niet kent. Ik ben danig in mijn gat gebeten. Ik heb het volste begrip voor mensen die schrik hebben voor honden en ik ben de eerste om mijn honden weg te houden bij kinderen maar van je eigen familie en vrienden verwacht je toch dat ze dat intussen wel weten en ze er vertrouwen in hebben.

Nu ja, het is nu niet anders. Ik houd me wat afzijdig en kijk toe hoe Lagun kennismaakt met Mila, de nieuwe pup. Zalig om die hondentaal te zien. Lagun maakt zich klein, maakt speelbuigingen, doet het wat voorzigtiger aan... of toch niet? We wisten al dat Lagun het heerlijk vindt om te liggen rollebollen in het gras. Wel, blijkbaar doet hij dat ook graag boven op een minipup! Wat krijgen we nu? Het lijkt allemaal onschuldig maar onze kleine vriend heeft toch enige begeleiding nodig om Mila heelhuids uit haar eerste "spelklasje" te krijgen.

Lagun heeft de hele middag enkel maar oog voor Belle en Mila. De kindjes kunnen hem gestolen worden. En zo hoort het eigenlijk ook wel niet?

Ik vraag me zo stilletjes aan wel af of hij in zijn blafperiode is terecht gekomen. Ik zie hem blaffen naar een spar, naar een ballon, naar de buurhonden, ... Lagun is nu zes maanden, zit hij nog in de angstfase? Moet er nog een en ander opnieuw worden bevestigd?

Telkens wanneer hij blaft, hoef ik maar met hem naar de bron van zijn fixatie te stappen en hij houdt op maar ik weet niet of ik er goed aan doe. Ik zou niet willen dat hij een spelletje met me speelt.

Wanneer het feestje rond een uur of zeven tegen zijn einde loopt, merkt Koen ook voorzichtig even op dat hij nu toch wel eens graag naar de spoed zou gaan. (Twee weken geleden is hij op werk van een ladder gevallen en de pijn is nooit echt volledig over gegaan.)

Ik breng mijn grote ventje dan ook meteen.

Lagun zal het nog even in de bench in de auto moeten stellen maar ik zie en hoor geen protest.

Uiteindelijk zullen we twee uur lang in het ziekenhuis blijven en maak ik me toch weer zorgen over de kleine man maar alweer voor niks zo blijkt wanneer we terug aan de auto zijn: Lagun ligt zalig in dromenland te soezen.

Thuis gaat hij zelfs vlot zonder denta stix in zijn bench. Ik neem aan dat de lieverd nog wat onder de indruk is van de voorbije week.

Dag 130 – maandag 6 mei

Op de radio heb ik gehoord over de treinramp in Wetteren. Ik vermoed dat ik niet in Brussel zal geraken met de trein vandaag. Mijn trein neemt nu wel niet dezelfde lijn als de boemeltrein naar Brussel via Aalst maar op goede dagen hebben we al vertraging, laat staan in dit noodscenario.

Donderdag en vrijdag hebben we vrijaf op het werk en ik beslis om mijn thuiswerkdag van donderdag te verschuiven naar maandag en thuis te werken voor de zekerheid. Geen probleem voor de chef, integendeel, ze is blij met het initiatief want er ligt een berg werk te wachten op me. Niet het soort berg waar ik van houd maar bon...

Koen vertrekt iets na zevenen naar werk en ik draai me nog even om in bed. Lang mag ik echter niet blijven liggen want een klein meneertje is beneden concert aan het geven en weet blijkbaar niet van ophouden. Een half uur aan een stuk krijgen we onophoudelijk geblaf van Lagun tot ik beneden kom. Jeetje... voor de burens die nog niet wisten dat we terug waren...

Ook overdag test de kleine man meer dan eens zijn stembanden uit. Ik weet eerlijk gezegd niet zo goed wat gedaan. Ok, ik moet hem de "speak" leren maar ergens heb ik niet de indruk dat het bevel pakt wanneer ik het herhaal tijdens zijn concertos.

Ook "SILENCE" lijkt alleen impact te hebben wanneer ik hem kan overdonderen, hem kan doen schrikken. Geduld neem ik aan...

Dag 131 – dinsdag 7 mei

Vandaag is een gewone thuiswerkdag. Ik heb Koen gevraagd om Lagun in zijn bench te laten wanneer hij eerst beneden komt en het werkt precies. Ik kan rustig verder slapen tot een uur of acht zonder een kik van het benedenfront.

De hele dag heb ik drie vodies van viervoeters rond me.

's Avonds heb ik het laatste schriftelijke examen van mijn avondles uitbater van een honden- en kattenpension: de module katten. Slik. Ik zie alle diertjes graag maar toch heb ik maar matig interesse kunnen opbrengen voor onze feline compagnons. Als dat maar goed komt. Het is de hele dag mooi weer geweest en ergens kriebelt het om met de moto naar mijn examen te rijden. Examens zijn toch maar een saaie bedoening voor Lagun maar net wanneer ik mijn brommertje wil gaan opdelven van onder de rommel in de garage, steekt buiten een gemeen windje op en bedenk ik me. Het is overigens de laatste keer dat mijn klasgenoten Lagun zullen kunnen aanschouwen in Asse. Hierna zijn er geen lessen meer samen. Dan toch maar met de auto.

En oef! We zijn nog maar tien minuten onderweg wanneer een hels onweer losbarst. Lagun blijft er stoïcijns onder in de auto.

Onze wandeling naar het leslokaal is zoals altijd erg moeizaam. Hij verwacht duidelijk Larka te zien aan het einde van de gang en kan zichzelf niet tot geduld brengen. Hoe leg je zo een stakker uit dat zijn vriendinnetje er niet zal zijn en dat hij van niemand veel aandacht zal moeten verwachten? Niet dus...

Hij komt er zelf wel gauw genoeg achter.

Christel is er vandaag blijkbaar niet, iemand van het secretariaat houdt toezicht.

Om Lagun iets te doen te geven, geef ik hem te eten vlak voor ik aan mijn proef begin. Het is oorverdovend stil met het geluid van concentratie... en Laguns gesmak. Het wordt de goede man van het secretariaat te veel en hij komt me vragen of ik Lagun niet ergens anders kan steken even omdat hij de rest stoort... en de rest barst in lachen uit. "Ma meneer toch, we zijn Lagun goed gewoon hoor. En nu is ie nog zo kalm!". ;-)

Ik heb zelf zo een half uur nodig om mijn examen in te vullen en dan is het terug huiswaarts geblazen.

Lagun hoor ik niet meer. Liefdesverdriet? ;-)

Dag 132 – woensdag 8 mei

Vandaag is de eerste dag sinds onze vakantie dat we ons terug naar Brussel begeven. Ik hoop maar dat het vlot loopt, dat we geen uren vertraging hebben door de treinramp in Wetteren en dat meneertje nog niet alles is vergeten.

Het lijkt al zo lang geleden dat we samen de trein namen maar dat is het natuurlijk niet echt en Lagun valt stante pede terug in de pas zodra hij het station herkent. Hij blijft mooi wachten in de auto wanneer ik de koffer open, doet flink zijn besoins binnen de vijf minuten, stapt braaf mee aan de voet en in de trein zelf gaat ie meteen liggen slapen! Wow. Hij heeft natuurlijk nog wel een en ander om over te dromen (de bergen, communiefeestjes, al die vogeltjes die nu overal opduiken met de lente, ...). Ik vraag me nu wel af of ik niet nog meer moet diversifiëren in plaatsen. Het is niet de bedoeling dat hij enkel zo flink stapt op de plaatsen waar wij veel komen. Ik zal nog es mijn fantasie moeten aanboren.

Vandaag hadden ze veel regen voorspeld maar de hele voormiddag zit de zon uit. Lagun is nog niet wakker geweest. Hij heeft met moeite zijn fans een blik waardig gegund en kroop zelfs spontaan in

zijn bench bij het derde bezoek! Toch maak ik hem om twaalf uur maar eens wakker voor een middagwandelingetje en zijn lunch. Anders wordt hij deze namiddag wellicht wat lastig.

Natuurlijk zal je nooit anders zien dat zodra we een voet buiten zetten, de hemelen hun sluizen openen. Zucht. Ik volhard nog even in de boosheid en blijf een kwartiertje met de kleine man in het park naar ons kantoorgebouw maar dan hebben we er allebei genoeg van. We keren terug en natte hond krijgt zijn middagbrokjes.

Na zijn middagmaal is hij even goed wakker en spelen we nog wat. In zijn vachtje zitten nog wat klitten, ik zal hem toch eens degelijk moeten kammen. Maareum... wat voel ik daar? Het zijn niet allemaal klitten. Er zit verdorie een teek zich tegoed te doen op mijn lieverd! Argh! Heb ik hem nu speciaal behandeld de week voor we naar Oostenrijk vertrokken en heeft het niet mogen baten. Ik bel toch maar even naar de dierenarts om te horen of ik de teek niet beter binnenbreng voor onderzoek maar dat hoeft niet; ik mag ze er zelf uithalen (ik heb er jammer genoeg maar al te veel ervaring mee) en pas wanneer Lagun zijn eetlust zou verliezen, moet ik naar de dierenarts. Zo gezegd zo gedaan. Ik heb het gedrocht zonder veel moeite kunnen verwijderen, kopje erbij, en Lagun heeft geen kik gegeven. Thuis zal ik de kleine man nog eens behandelen om eventuele broertjes en zusjes van het ongedierte te vernietigen.

Dag 133 – donderdag 9 mei

Vandaag is het feestdag. En voor de nichtjes is het dubbel feest want we gaan met twee kortingstickets naar Bobbejaanland! Mijn zus arriveert rond half negen bij ons en we laden de meiden en Lagun in. Benieuwd of Lagun zomaar zal binnen mogen. Nu ja, ik laat hem geen ganse dag alleen achter in een bench, ik neem zijn frakje mee en mijn pasje en weg zijn we.

Anderhalf uur later komen we aangereden samen met een massa andere gegadigden. In de rijen aan de kassa's zie ik nog mensen met honden staan en aan de ingang hangen geen verbodsborden. Er zijn dus blijkbaar sowieso honden toegelaten hier. Toch wil ik er wel een oefening van maken dus Lagun krijgt zijn jasje aan.

Het is amper 16 graden buiten maar 't zonnetje zit uit en iedereen is in vorm. Lagun heeft het wat moeilijk om netjes aan de voet mee te stappen maar de volhouder wint en tegen het einde van de dag krijg ik af en toe eens een paar meter zonder trekken aan de lijn. Het wordt alweer een dagje boordevol indrukken voor onze vriend: gillende kinderen (en volwassenen), lange wachtrijen, andere honden, overal de geur (en restjes) van hamburgers, ijsjes, hotdogs, oliebollen, ...

Lagun heeft zo zijn eigen opvatting van wat een pretpark is: putjes graven terwijl ik foto's probeer te nemen, proberen in het water van de wildwaterbaan te geraken, achter fonteintjes jagen, en zoveel mogelijk de grond proberen schoon te likken... Ik heb echter niet te klagen: het is de ideale gelegenheid om de 'pas toucher' nog wat te oefenen en het wandelen zonder trekken aan de lijn door telkens wanneer hij trekt, te stoppen met wandelen en te wachten tot hij er zelf de spanning afhaalt. Koen en mijn zus weten niet waar ik het geduld vandaan haal; ik vind het allemaal nog wel meevallen voor zo een jonge speelvogel in dit oord vol verderf voor flatjes. ;)

's Avonds zouden we nog naar de film gaan maar dat zal toch voor een ander keertje worden; tegen een uur of acht zakken we allen uitgeput in de zetel thuis neer.

Dag 134 – vrijdag 10 mei

Vandaag maken we de brug op het werk. Joepie. Het wordt weliswaar allesbehalve een rustdagje: we moeten de partytent nog oppikken bij mijn ouders en die tegen de middag naar Koen zijn broer brengen. Er staan ons zo een slordige 200 km te wachten. Darko en Yana krijgen het rijk voor hen alleen thuis maar Lagun neem ik mee; die gaat wel op mijn schoot wanneer de tent in de auto zit. :-)

Lagun krijgt nog een ferme training vandaag: Wim en Nele hebben drie energieke kindjes en een heel speelse Vizsla die Lagun nog niet heeft ontmoet. Anouk, de jongste van de hoop met haar drie jaar, verwelkomt Lagun alvast met oorpijnigende schaterlachen en begint wild rond te rennen. De twee oudere kindjes proberen over het lawaai heen hun wilde avonturen te vertellen, en Lagun zet het meteen op een rollebollen met Romy. We laten het allemaal even over ons gaan. Romy en Lagun vliegen buiten op het balkon (bij gebrek aan tuin), Anouk gaat zich aan het raam parkeren en blijft roepen naar de hondjes en wij zakken in de zetel weg voor een aperitiefje. Wanneer onze viervoeters hun beer hebben uitgelaten, mogen ze terug binnen maar echt rustig wordt het nooit met al die kids rond hen. Lagun heeft het bijzonder gemunt op Romy's oren en geeft haar een grondige schoonmaakbeurt - wat ze wel lijkt te kunnen appreciëren. Na het middageten kunnen we alweer een uitgeput flatje bijeenvegen en in de auto leggen.

Tijd om onze boodschappen te gaan doen.

Wanneer we 40 minuten later aan de Carrefour komen, beslis ik het erop te wagen en Lagun mee te nemen. Ik heb genoeg geslabakt met zijn training. Hij laat gedwee zijn jasje (of beter: slabbeke) om doen en stapt braaf mee. Veel zin om een besointje te doen heeft hij echter niet. O-oo... ik heb ook mijn luiertas niet mee deze keer. Ach ja, gebeurt er een ongelukje, dan koop ik wel wat schoonmaakgerief niet? :-)

Het is niet zo heel druk in de winkel maar op elke hoek staat er wel een standje om nieuwe producten te proeven en op de grond ligt er meer dan veel lekkers voor de kleine man. Toch doet hij het voor-beel-dig! Hij slentert mee op mijn tempo, gaat zitten wanneer ik wat langer sta te twijfelen bij de koopwaar, hij geeft me aandacht wanneer ik daarom vraag, haalt meteen zijn neus uit de mandjes van voorbijgangers wanneer ik 'pas toucher' zeg... je zou bijna denken dat hij al klaar is voor plaatsing, zo flink doet hij het vandaag. Zalig.

Natuurlijk gaat het niet helemaal perfect: wanneer we in de vleesafdeling komen, zie ik dat hij plots iets fixeert boven hem. Ik weet eerst niet goed wat maar besef dan dat hij zichzelf ziet in een spiegel boven de frigo. En oh wat is hij het niet eens met die andere hond die hij daar tussen al dat lekker vlees ziet! Hij zet het op een blaffen, bezorgt een vrouw die net om de hoek kwam een halve hartaanval maar zwijgt algauw wanneer ik silence zeg en hem wat dichterbij zijn spiegelbeeld breng. Oef, dat kennen we nu ook weer zie.

's Avonds thuis besef ik dat ik nog steeds geen nieuwe tekenbehandeling heb gegeven. First things first dus! Lagun laat zich natuurlijk makkelijk doen. De stakkerd is opnieuw uitgeput.